

[Finansministeren.]

tivt på denne mulighed, men at vi beder om, at man først får selve kildeskatten i gang; vi skal først have denne skatteopkrævning til at glide, før vi lægger mere ind i det system, der skal bygges op.

Hr. Ømanns synspunkter skal jeg ikke komme nærmere ind på. Vi kender jo hans økonomiske synspunkter og hans almindelige mening om regeringen og regeringens politik, og jeg tror ikke, det ville andet end spille tingets tid, hvis vi skulle prøve på at se, om vi kunne blive enige om hr. Ømanns opfattelse eller om min opfattelse af regeringens politik; det betragter jeg som så håbløst, at jeg skal lade yderligere bemærkninger herom falde. Det har vi jo prøvet nu igennem år, og vi kan sikkert ikke blive enige; og derfor er det nok bedre, vi slutter debatten om det problem.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne i anledning af det ærede medlem hr. K. Axel Nielsens udtalelser om lovkontorets svar på finansministeriets forespørgsel og de bemærkninger, hr. K. Axel Nielsen har knyttet dertil, sige følgende:

Erklæringen er udarbejdet af lovkontoret, og som det ærede medlem ved, er lovkontoret en selvstændig afdeling inden for justitsministeriet, der arbejder selvstændigt, og jeg ved også, at det ærede medlem, der igennem så lang tid på så udmærket måde har forestået justitsministeriet, ved, at de jurister, der arbejder dér, er særdeles kvalificerede folk. Jeg er også overbevist om, at det ærede medlem ved, at den dygtige jurist som regel er meget forsigtig i sine udtryk. Men denne forsigtighed i udtrykkene i erklæringen her må ikke forlede os til at nå frem til det modsatte synspunkt af det, som lovkontoret giver udtryk for. Jeg kan for mit eget vedkommende sige, at jeg ikke noget øjeblik har været i tvivl om, at den fremgangsmåde, der blev valgt af finansministeren, har været fuldstændig lovmedholdelig.

Hr. K. Axel Nielsen har 3 argumenter imod den — sådan forstod jeg det — og det første er, at det ikke stemmer med de love, der er citeret, at man går frem på denne måde. Men dernæst anfører hr. K. Axel Nielsen grundsætningen i grundlovens § 25 og i § 46, stk. 2.

Jeg kan ikke se rettere, end at lovkontoret henviser til, at selve udpantningsretten varer i 2 år. Det må efter min opfattelse betyde, at de myndigheder, der skal anvende udpantningen som et retsmiddel, har en frist til at skønne over, hvornår de vil anvende dette, at de må skønne over, hvad der er mest hensigtsmæssigt. Så er det rigtigt, at her kommer § 31, stk. 2, i loven om statens regnskabsvæsen og revision ind og pålægger kassebetjentene at foretage inddrivelsen med rimelig hurtighed. Men disse to bestemmelser i forening kan dog efter min opfattelse ikke føre til noget andet resultat, end at det er overladt den pågældende forvaltningsmyndighed at skønne over; når det er rimeligt at foretage inddrivelsen. Det er for mig at se det vigtige og det vigtigste i denne sag, at skønnet over, når inddrivelsen skal foretages — og det er jo kun, det er vi enige om, inddrivelsen, der er tale om; der er ikke givet nogen henstand med betalingen som sådan — er et administrativt skøn; det er et skøn, som den pågældende administrationsmyndighed, her direktoratet for toldvæsenet, skal foretage og må foretage under hensyn til de forhold, der foreligger, og naturligvis med en rimelig hensyntagen til lovbestemmelsen i § 31, stk. 2.

Når der derefter ikke kan være noget til hinder for, at en sådan udsættelse gives generelt — og det er det, lovkontoret udtrykkeligt fastslår — så kan jeg ikke se, at der er noget som helst at udsætte på den henstand med udpantningen, der her er givet, og jeg kan ikke dele hr. K. Axel Nielsens opfattelse af, at vi herved på nogen måde har overtrådt grundsætningen i grundlovens § 25. Det er rigtigt, at der deri ligger en grundsætning om ligelighed; selv om den ikke lå dér, er hr. K. Axel Nielsen og jeg ganske enige om, at et af lovgivningens vigtigste formål er at give fuld ligelighed, og så kan jeg ikke se, at der foreligger noget, der på nogen måde kan henføres under grundlovens § 25. Der er netop ikke givet udsættelse med betalingen. Det er ikke betalingen, der er givet udsættelse med; den skal falde den dag, der er bestemt i loven; men administrationen har skønnet, at det efter alt, hvad der foreligger for den, er rimeligt at vente med at begynde udpantningerne indtil den dato, der står i den